

OPINIONS

Nº 67 - Any 2015

Un creuer per la Mediterrània (2ª part)

Quart dia:

Estem fondejats al port de Civitavecchia (que en italià vol dir "ciutat vella"). Són les set del matí i me'n vaig a esmorzar. Ben segur trobaré el menjador ple dels qui han de desembarcar a les 7:30 per fer els quilòmetres que ens separen de Roma i, dins d'ella, la Ciutat del Vaticà.

La capital d'Itàlia és un lloc de molt interès sobre tot per la cristiandat, ja que s'hi troben més d'un centenar d'esglésies cristianes. Entre elles: la Basílica de Sant Pere dins el Vaticà on hi ha la Capella Sixtina amb els frescos de Miquel Angel restaurats als seus colors originals, el museu Vaticà, el Fòrum romà, catacumbes, palaus i monuments que denoten el pas dels segles. Es troba també, com a lloc atractiu, la Fontana de Trevi, on hi ha la costum (tot demanant un desig), de llençar-hi una moneda, d'esquena i amb els ulls tancats.

He visitat Roma i els seus entorns en tres ocasions durant dies i, malgrat encara hi ha molts llocs que no he vist, he optat per quedar-me al vaixell.

El matí l'he passat on hi ha les piscines i com que avui no hi ha gatzara ni fa sol, he aprofitat per jeure amb una hamaca i llegir fins que me n'he cansat.

A la tarda han fet classe de *tango* i he anat a veure què passava. Fa nou anys que no el practico i he volgut esbrinar si encara el recordo. N'he ballat dos amb el professor i, malgrat les meves articulacions comencen a estar rovellades, he pogut comprovar que, com qualsevol vall, no s'oblida. No és el tango de competició que exhibeixen per TV on sembla que el cap els ha de marxar de sobre l'espatlla, sinó el tango argentí, "agarrao" i passional.

Avui he sopat molt lleuger: unes verduretes al vapor i un peix espasa a la planxa. Per postres, una poma al forn.

Després, d'un sopar tan frugal, m'he dirigit a veure l'espectacle, on tres tenors i una soprano han cantat cançons italianes de tots els temps. Un cop acabat, he anat a escoltar al pianista una estona i, cap a dormir.

Cinquè dia:

Encara és negra nit i anem corrent. La mar està una mica picada, fa molt vent, però aquí dins no es nota res. He sortit a la terrassa i deu haver plogut, doncs el terra és moll.

Estem bordejant la costa coneguda com la "Riviera italiana" i aviat arribarem a la ciutat de La Spezia.

Després d'esmorzar: hi havia programada una excursió a Florència, però, malgrat és una ciutat molt maca, plena de jardins, museus, pintures i escultures; s'ha de caminar molt. En haver-la trepitjat en dues ocasions i durant hores, he decidit no anar-hi.

He llegit en el díptic que passen cada matinada per sota la porta del camarot, que fan uns massatges balinesos que et treuen anys del damunt. Al sobrar-me'n uns quants, he anat a veure si fan miracles.

Una joveneta de faccions orientals que va maquillada i vestida com una xineta, m'ha fet passar a la cambra on se suposa em deixarà com a nova i, després d'invitar-me a jeure en la llitera corresponent, ha començat a fer-me el massatge passant les puntes dels dits fent pressió per tot el cos. De moment m'ha fet pessigolles però, quan ha arribat als peus, són figues d'un altre paner, els seus dits semblen tenalles que es van clavant a mesura que van prement. En acabar: una dutxa a pressió d'aigua calenta i després freda. El resultat... decebedor... de miracles res.

Avui hi ha hagut classe de *Rock and Roll*, però, no hi he participat per por que em desmaneguessin.

A l'hora d'anar a sopar he agafat l'ascensor i quan sóc a dins, ha entrat un jove amb un cotxet que portava una criatura i l'ha passat per damunt dels meus peus. Ha d'haver notat que em trepitjava, però ni m'ha mirat ni ha demanat disculpes. Com si jo fos invisible.

Aquest petit incident ha fet que em preguntés ¿S'està omplint la societat de persones exigents, gemegaires i despòtiques (amb excepcions) que no saben què és la cortesia i la bona educació?. Avui dia, quasi ningú cedeix el pas, la major part de gent no s'aparta ni es desvia del seu trajecte i, poques, diuen perdó o gràcies. ¿Creuran tenir dret a tot i pocs deures?

Per sopar el "Gerardo" (de qui vaig parlar en la primera part d'aquest relat), m'ha aconsellat: crema d'espàrrecs amb unes perletes dins, molt gustoses però que no he sabut de què estaven fetes, després, un *carpaccio* de bou i, per postres, tiramisú.

L'espectacle d'avui estava basat en acrobàcies. Com que aquests tipus de demostracions em fan patir, he decidit anar a un dels llocs on toquen música ballable.

Un trio amb les seves guitarres, ha començat cantant a tres veus, "*Piensa en mi*" de la Luz Casal. M'han entristit i m'han fet sentir una gran nostàlgia. Malgrat els meus anys, les lletres d'aquest tipus de cançons encara em commouen, sobre tot, si em porten records o parlen d'esperances que no s'han pogut realitzar.

La vida m'ha volgut ensenyar, una vegada i una altra, que haig de ser "dura" si no vull patir, però, pel que es veu... encara no n'he après.

Després d'escoltar-los una estona, he anat al camarot per llegir acomodada al llit, però, la meva ment és llunyana i no puc parar atenció al què llegeixo. He tancat la llum disposada a dormir, però, el son, no vol presentar-se. Masses pensaments alhora. Decideixo escriure a l'ordinador el succeït durant el dia.

Sisè dia:

Avui hi ha hagut una excursió per visitar Cannes. Malgrat també hi he estat, he decidit anar-hi per sortir del vaixell. He estat encertada en prendre una Biodramina doncs, segons el xofer de l'autocar que ens portarà, hi ha 97 corbes bordejant la Costa Brava fins arribar al nostre destí.

El paisatge és molt maco però, la nostra Costa Brava, no té res a envejar-li.

En tornar de l'excursió, el mateix de sempre: hi ha moltes activitats per distreure als passatgers però cap em fa el pes. He tornat a anar a escoltar al pianista, hem parlat una estona i li he dit que també toco el piano. M'ha proposat que interpretés alguna cosa, però, he desistit tot dient que, sense partitura, només recordo "La plegària de una Virgen" i que, em faria molta vergonya tocar davant d'un públic que no conec.

El recinte on hi ha el piano de cua dalt d'un entarimat, és molt gran i, avui, està ple de gent, però, cosa inusual en mi, m'hi sento bé. Potser és un dels dies que necessito està voltada d'altra gent per no sentir-me aliena a aquest món.

Segueixo escoltant les interpretacions del pianista tot prenent una pinya colada molt refrescant, i, de cop i volta, sona la marxa nupcial. M'havia estranyat que el lloc que sempre desprèn elegància i sobrietat avui estes guarnit amb tuls i pètals de flors.

Una parella de bracet ha fet acte de presència: ell, amb pantalons texans i una camisa a quadres vermells i blaus; ella, amb un vestit groc, sense tirants, amb l'escot en forma de cor i un petit ram de flors, també de color groc.

Si no arriba a ser per aquest detall, ningú hagués suposat que era la núvia, doncs la seva cara més aviat era malagradosa. No s'han mirat ni en el moment de dir "sí vull", i, acabada la cerimònia, tampoc s'han fet un petó.

Els ha casat un membre de la tripulació en nom del capità (cosa que legalment no serveix). Tot plegat, m'ha fet pensar que era una posada en escena.

En finalitzar la cerimònia, han tingut el detall de convidar a tots els presents a una copa de xampany francès.

Fet i fet, ha arribat l'hora de sopar i he anat al restaurant. Com sempre, el sopar ha estat exquisit; llàstima d'unes croquetes de bacallà i patata, que he trobat massa atapeïdes i, del comportament d'un nen en una taula propera, que ha fet una bona rebequeria amb crits i picant de peus perquè el que hi havia al plat no li agradava. No ha callat, fins que li han portat el que ell demanava. Aquest comportament m'ha fet pensar: ¿deuen tenir alguna cosa a veure els pares per permetre el procedir del marrec?

Avui l'espectacle portava per títol "The voices" una moderna representació d'algunes de les cançons internacionals més famoses. He tret el nas, però, al no convèncer-me he anat a la planta de les piscines on hi havia ball i recordaven la música dels anys 60, 70 i 80.

És la nit en que el capità i la tripulació de la nau, vestits de cap a peus de blanc i impecables, estan a disposició de qui els vulgui treure a ballar. No he pogut resistir la temptació i li he demanat al capità si volia voltejar una mica. Ens hem avingut, hem ballat una bona estona i s'ha fet tard. Cansada, me n'he anat a dormir.

Setè dia:

He sortit a la terrasseta, la mar és plana, el sol encara no ha sortit i l'horitzó és una mica difús. Vaig a esmorzar a l'hora de sempre i no hi ha ningú, la gent deu dormir.

Decideixo anar a prendre el sol, "a l'ombra".

Al ser l'hora que ens reunim cada matí una colla molt maca i alegre, he somrigut pensant... què deuen fer... i els he trobat a faltar.

L'excursió programada per avui era visitar la part antiga de Palma de Mallorca i la sortida ha estat a les 15 hores. Ens han transportat en embarcacions llançadora des del vaixell fins el moll, on s'esperava l'autocar que ens havia de portar al Passeig Marítim.

En arribar, hem pujat les escales que porten a la Catedral (que n'hi ha un munt) i la guia ens ha deixat a la porta tot dient que: l'autocar marxaria a les 18:30 i, qui no hi fos, quedaria en terra.

A l'entrar, ens han donat uns auriculars que explicaven tot el que hi ha a l'interior del recinte. Quan ha acabat la narració, he mirat on era la gent que anava amb mi i no he vist a ningú. El rellotge marcava les cinc. Encara hi havia temps suficient per donar un tom.

He caminat pel casc antic de la ciutat buscant una beguda d'herbes típica de Mallorca i, tot menjant un gelat i mirant aparadors, ha anat passant l'estona.

Quan me'n he adonat eren quasi les 18 hores, estava cansada, em feia mal el turmell dret, no veia la Catedral que era el meu referent i, a la part antiga de la ciutat no deixen entrar taxis, només hi ha cotxes de cavalls per passejar turistes.

He preguntat a una senyora on era la catedral i molt amable m'ha respost: "tiri a sa dreta, segueixi tot seguit i trenqui a s'esquerra, veurà una plaça, agafi el carrer del mig i la veurà".

He mirat el rellotge i només quedaven 30 minuts perquè marxés l'autocar que ens havia de portar a la llançadora. Seguia sense veure la Catedral ni el Passeig Marítim i he començat a posar-me nerviosa.

He tornat a preguntar i, aquesta vegada, un senyor m'acompanyat fins al lloc on sí es divisava. He tret forces d'allà on he pogut i, baixant escales i corrent com si m'empaités un gos rabiós, he arribat a l'autocar a les 18:17.

Només hi havia el conductor. He seguit al darrere de tot i he pensat << amb lo bé que estaria a casa ¡¡¡què hi faig aquí!!! >> Esgotada física i emocionalment... m'he posat a plorar.

En arribar al vaixell cap el camarot a refrescar-me i... a sopar.

Havien suggerit que les senyores anessin de color blanc i havia deixat a punt, tot el que em volia posar per anar ben "mudada", però, estava tan cansada que m'he presentat al menjador amb la mateixa roba que portava.

Esperant l'ascensor (sóc a la planta 10) hi havia una parella bastant gran que es feien mirar: ell prim, alt i amb smoking; ella quasi de la seva alçada tota vestida de blanc, era molt maca i feia molt goig, però, es notava que havia volgut perpetuar la seva bellesa, omplint les arrugues d'algun producte que fan servir en instituts dedicats a aquestes qüestions.

He pensat que: si a ella li sembla que així perpetua la seva joventut i la fa feliç, ben fet que fa.

Arribo al restaurant i, com sempre, totes les taules estan ocupades, tots s'expressen en idioma estranger, només en la nostra, es parla castellà.

Cansada que cada dia el "Gerardo" digui que menjo poc, trio tres plats dels que hi ha de menú: una crema de fesols amb uns diminuts fesolets a dins, encenalls de lluç arrebossats amb un guarniment de tomàquets al forn, pintada amb puré de patates i, per postres, una barreja de gelats... Deu n'hi do. Ja veurem com ho pairé.

En sortir de sopar no he tingut ganes de res, estic baldada i prefereixo anar al camarot a llegir i intentar dormir, però, estic tan desvetllada, que agafo l'ordinador i escric les peripècies per les que he passat durant el dia. M'alegra pensar que demà seré a casa.

Vuitè dia

Són les set del matí, fa una mica de fresca i la boirina produeix una impressió fantasmagòrica. Dintre de poc arribarem a Barcelona.

Només veure-la en la llunyania, el cor se m'eixampla... és la Barcelona on vaig néixer i que malgrat el soroll, la contaminació, l'estrès que produeix conduir i, moltes més coses negatives... té com a positiu que ha estat on he viscut els esdeveniments més importants de la meua vida.

Ha finalitzat el creuer. Hem desembarcat i... cap a casa.

Conclusió:

Mentre passo en nèt els apunts que he fet durant el viatge i veig les flors del meu jardí, penso en lo reconfortant que és ser a prop de la família i de la gent que estimo.

No me'n penedeixo d'haver fet aquest creuer, però sí, de no haver anat amb algú per poder parlar, riure i fer gresca. M'he sentit molt sola.

La gent diu "...allà es fan coneixences..." No és el meu cas. Conec la realitat de com sóc: a vegades racional, a vegades fantasiosa, però... no intimo fàcilment. ¿Hagués pogut gaudir més de cada moment?, potser sí, però... per ser feliç i sentir-me bé no necessito grans multituds ni esdeveniments extraordinaris i sumptuosos.

No obstant això, crec que cal aprofitar les ocasions que se'ns presentin i gaudir-les el màxim. Potser ens trobarem que va ser més gratificant la il·lusió i la fantasia que vam emprar abans de realitzar-les, però, si no ho provem, no podrem emetre un judici basat en una realitat.

El que ha de ser trist, es quedar-se de braços plegats, per mandra o... per covardia.

Van passar moltes més anècdotes, però, m'ha semblat que no calia descriure-les una per una.

¿Quin ha estat, per a mi, el resultat de tot pegat? Doncs pensar que, de tant en tant va bé escampar la boira i desinhibir-se, però, allà on s'està millor és... **a casa.**

Maria Mercè Usón